

skulle dele Sjæbne med hinanden, indeholder min hele Grundbetragtning, og det er den, at hvad der er Ret for den ene, maa være billigt for den Anden; hvad enten man er Syde eller Sjælland, skal man behandles under lige Vilkaar, og vi lade os ikke be- daare, hvad maaste vore Meningsfæller paa andre Steder have gjort, med at snakte op om, at man vil gjøre det og det; men vi ville belære Ministeriet om, at det, naar det fremtidigt jender Jernbanelove til Forhand- ling, sætter dem op under Et og forelægger dem samtidig. Landstinget saar først til Behandling Slottet, det saar Jernbanerne og det saar i det Hele først de store finan- sielle Forslag til Behandling (En Stemme: De provisoriske Love!) og de provisoriske Love ikke at forglemme. Og hvem kan for- lange Andet af et saadant Ministerium? Et andet Ministerium, der vidste, at her ligger Tyngdepunktet for Bevillingsretten, vilde møde først hos Folkethinget med Lovforslag, der betinge store Udgifter af Statskassen. Skulde de agte at fortsætte dermed, saa vilde blot Vedtagelsen af mit Forslag under Nr. 19 belære de høie Herrer om Folkethingets Mening, at det er bedst, at de sætte begge Lovforslagene paa eet Papir og lade dem dele Sjæbne med hinanden, og lade Syde, Synbo og Sjællandsfar herefter blive samme Vilkaar til Del. Det er det, der er Tale om i mit Forslag under Nr. 19. Forkast det! Derfor er jeg, om end ikke lige glad, ja dog for Resten lige fortrøstningsfuld med Hensyn til Fremtiden; thi den til Grund liggende Tanke kan Folkethinget ikke mod- sætte sig, hvormeget det end nu for Tiden er for at støtte det nuværende Ministerium. Jeg behøver ikke at sige mere om dette. — Enonu har jeg kun en Betragtning tilbage angaaende mit Vædringsforslag under Nr. 16 om Omkostningerne. Jeg beundrer vor tause Kollega fra Skjælføregnen, at han kan holde ud at være til Stede her i denne frydefulde Tid. Ham, paa hvem vi have bundet Munden indtil videre, har udrettet mere ved sin Taushed end alle hans For- gjængere i mange Aar ved deres Tale. Han tan, bunden for Munden, vende hjem til sine Bølgere og sige: Jeg har baade paa Iste Sal og i Stuen ved min tause Virksomhed — Taushed kan undertiden være talende — formaat at gennemføre for Dem en saadan Gave, som jeg bringer hjem til Dem fra min forte Rigsdagstid, en Gave, som De før ikke have kunnet faae ført igjennem. Det Høieste, De før have kunnet bringe det til, er en Skrivelse, som er brændt, men nu er her en Lov, som er lyslevende (Afbrydelse!), jo brændt er den, det er sikkert nok; jeg har

sjøgt efter den baade i Protokoller, Arkivet og i Bureauet, men der er ikke Noget at hente der. — Jeg har i mit Forslag Nr. 16 udeladt en Linie, men ikke glemt den. Den lyder saaledes: „Af disse Beløb kan i Fi- nantsaaret 1887—88 anvendes 1 Million Kr.“ Den staar i § 4 i det fra Landstinget hertil sendte Forslag. Jeg veed, at saadant Noget har staaet i tidligere Jernbane- love, men det var Jernbanelove, der kom paa en Tid, da vi fik Jernbanelove, og da toge vi ikke den Sag saa nøie, den Gang vare vi forstaaende med hinanden om, at saadanne Love skulde være sanktionerede ved vedtagne Finantslove, om deres Bevilling skulde betyde noget, paa dem skulle de være bevilgede; paa særlige Love er ingen Bevil- ling given. Under de nuværende Tider, mener jeg, at det er rigtigt, at vi tænke lidt paa de grundlovmæssige Former for Bevil- lingerne; thi dersom vi forlade dem, saa veed jeg virkelig ikke, hvad vi have tilbage af vor Opgave her. Skulle vi udstykke Fi- nantsloven i smaa Stumper af Love, i Be- villinger her og Bevillinger der, efter som det nu kan falde for, ja, hvor bliver Grund- lovens Bestemmelse da af om, at ingen Ud- gift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller en Tillægsbevillingslov? Dette er hverken en Finantslov eller en Tillægsbevillingslov, hvorledes kan den saa bemyndige til at afholde 1 Million Kr.? Derfor har jeg i mit Forslag under Nr. 16 under de nuværende Forhold udeladt denne meget farlige Linie for dermed at betegne, at saae vi ingen ordentlig Finantslov, da er ikke en Øre bevilget til disse Foranstaltning- ger, selv om det stod opført paa det fra Folkethinget gaaende Finantslovsforslags § 28; thi hvad man end ellers gjør, som man kan billige og ikke billige, hvad man tier til efter Omstændighederne eller stundom knurrer imod — Et finder jeg mig ikke i uden at protestere, og det er, at vi forlade de eneste gyldige, grundlovmæssige Former for en Bevilling. Derfor har jeg udeladt den sidste Linie i denne Lov, for at ikke de Mennesker, der kun sige, vi ville have Loven enten med Loven eller uden den eller mod den, skulle lade sig forlede til at tro, at der er Noget bevilget ved en saadan Bemærkning, som i Virkeligheden ingen Betydning har paa en speciel Lov. Selve Beføstningen som sagt, haaber jeg skal blive Gjenstand for nøie Overveielse af de ærede Medlemmer i Thinget, der ikke dele den Opfattelse, at jo Mere de kunne give ud af Statskassen under de nuværende Forhold, desto hurtigere saae vi den tømt, og desto snarere komme vi til det Tidspunkt, at et Ministerium staar ved at